

za údobí hlavního přelíčení, jež se má provést, bude míti účast na nějakém rozhodování, takže žádost za jeho zamítnutí je tím bezpodstatnější. Nebyl-li však zákon porušen podáním obžaloby, je tím prokázána též bezpodstatnost výtky z předpojatosti, činěná zemskému trestnímu soudu. Poukazuje-li žadatel k tomu, že zemský trestní soud (radní komora) porušil zákon tím, že nepřipustil svědky MUDr. N-u, P-u a P-ho, neosvědčuje ještě tímto všeobecným tvrzením, že porušení to, — i kdyby se skutečně stalo — stalo se způsobem, uvádějícím nestrannost soudcovskou v pochybnost. Než o porušení zákona nemůže podle stavu věci býti vůbec řeči, zvláště když podle druhého odst. § 225 tr. ř. je žadateli volno, by svůj dotyčný návrh důkazní opakoval při hlavním přelíčení. Pokud žadatel činí námitky proti posudku znaleců, dává mu zákon ze dne 1. července 1927, čís. 107 sb. z. a n. příležitost, by je při hlavním přelíčení uplatnil; že mu v tom byly dosud nalézacím soudem činěny překážky, nevychází najevo ze záznamů protokolů o hlavních přelíčeních a žadatel to ani netvrdí. Pokud stěžovatel ve své žádosti poukazuje na citované tam trestní spisy, jsou tyto beztak již připojeny k hlavnímu trestnímu spisu, pokud se týče mohou býti k návrhu žadatelově vyžádány k případnému použití. Z provedeného dosud trestního řízení není proto nic patrné, co by mohlo proti odmítaným soudům vzbuditi i jen zdání nějaké předpojatosti pro tuto trestní věc. Nejsou tu tudíž předpoklady §§ 72 a násl. tr. ř., pročez bylo žádost zamítnouti jako bezdůvodnou. Pokud stěžovatel žádá, by byla obžaloba zrušena a věc přikázána znovu vyšetřujícímu soudci, sluší uvést, že, jakmile námitky stěžovatelovy proti obžalobě byly správnou cestou opravného pořádku zamítnuty, stala se obžaloba pravoplatnou a musí o ní zavedeno býti další zákonem předepsané řízení (§§ 220—227, 228 a násl. tr. ř.).

### Čís. 3331.

**Lhůta k provedení zmateční stížnosti (§ 285 tr. ř.) počíná doručením rozsudku obžalovanému, jenž za opis rozsudku žádal, nikoliv doručením rozsudku ex offio obhájci, který zastupoval obžalovaného při hlavním přelíčení.**

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1928, Zm II 350/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaného do usnesení krajského soudu v Olomouci ze dne 25. července 1928, jímž byla jeho zmateční stížnost odmítnuta, zrušil ono usnesení a krajskému soudu v Olomouci uložil, by obžalovanému doručil opis rozsudku za účelem provedení zmateční stížnosti a dále po zákonu jednal.

## D ů v o d y:

Dne 22. června 1928 opověděl obžalovaný hned po prohlášení rozsudku zmateční stížnost a žádal za opis rozsudku. K hlavnímu přelíčení byl obžalovanému na jeho žádost soudem první stolice ustanoven ex offo obhájce chudých. Ten se po prohlášení rozsudku nevyjádřil. Dne 5. července 1928 byl opis rozsudku doručen ex offo obhájci, který v zákonné lhůtě opravný prostředek neprovedl. Na to byla obžalovaným opovězená zmateční stížnost usnesením ze dne 25. července 1928 odmítnuta, poněvadž nebyla v zákonné lhůtě provedena a ani při opovědi nebyly zmateční důvody uvedeny. Tímto usnesením se obžalovaný cítí právem stíženým. Tvrzení usnesení, že lhůta k provedení zmateční stížnosti marně uplynula, je bezdůvodné, neboť lhůta ta podle doslovu § 285 tr. ř. — bylo-li žádáno za opis rozsudku — počíná teprve od doručení rozsudku. V souzeném případě však obžalovanému dosud opis rozsudku doručen nebyl. Doručení rozsudku ex offo obhájci nemůže v souzeném případě nahraditi doručení rozsudku obžalovanému samému, neboť ten byl ustanoven obhájcem jen pro hlavní přelíčení, a že by měl snad též býti ex offo obhájcem pro řízení o opravných prostředcích, mu soudem sděleno nebylo. Tichý předpoklad soudu, že má býti obhájcem obžalovaného i pro řízení o opravných prostředcích nestačí, by bylo lze míti za to, že opis rozsudku, za který obžalovaný sám výslovně žádal, byl s účinností pro obžalovaného doručen ex offo obhájci, který ho zastupoval při hlavním přelíčení. Poněvadž tedy zákonná lhůta ku provedení ohlášené zmateční stížnosti pro obžalovaného dosud plynouti nezačala, je zřejmé, že napadené usnesení je pochybeným; bylo proto stížnosti proti němu včas vznesené vyhověti.

## Čís. 3332.

Starostu obce nelze pokládati za vrchnost (§ 187 tr. zák.) vždy a za všech okolností; není jí, pokud mocí svého úřadu spravuje obecní jmění a v této vlastnosti se dozví o trestném činu.

Pachatel, by se stal beztrestným podle § 187 tr. zák., nemusí hraditi více než škodu vzešlou právě a přímo z jeho trestného činu.

Náklady revise nemusí po případě nahraditi.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1928, Zm I 550/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmatečným stížnostem obžalovaných do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 31. května 1928, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem zpronevěry podle §§ 181 a 182 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.